

Cauza C-689/21**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

16 noiembrie 2021

Instanța de trimitere:

Østre Landsret (Danemarca)

Data deciziei de trimitere:

11 octombrie 2021

Reclamantă:

X

Pârâtă:

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Obiectul litigiului principal

Acțiune în anularea deciziei din 31 ianuarie 2017 a Udlændinge- og Integrationsministeriet (Ministerul Imigrației și Integrării, Danemarca, denumit în continuare „ministerul”), prin care se constată pierderea cetățeniei daneze de către reclamanta X, precum și o cerere de trimitere a cauzei spre rejudecare. Østre Landsret (Curtea de Apel a Regiunii de Est, Danemarca) este instanța sesizată ca instanță de prim grad de jurisdicție.

Cererea de decizie preliminară privește chestiunea dacă pierderea de către reclamanta X a cetățeniei (naționalității) daneze¹ prin efectul legii² la împlinirea vârstei de 22 de ani este contrară articolului 20 TFUE. La momentul pierderii cetățeniei daneze, reclamanta și-a pierdut în același timp statutul care decurge din

¹ Nota traducătorului din limba daneză: noțiunile „indfødsret” („naționalitate”) și „statsborgerskab” („cetățenie”) sunt utilizate ca sinonime în textul în limba daneză.

² Nota traducătorului din limba daneză: textul în limba daneză folosește expresia latină „ex lege”.

articolul 20 TFUE cu privire la cetățenia Uniunii și, prin urmare, în litigiul principal, este cert că se aplică dreptul Uniunii.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Cererea este formulată în temeiul articolului 267 al doilea paragraf TFUE și privește interpretarea articolului 20 TFUE coroborat cu articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „cartă”), astfel cum aceste dispoziții au fost interpretate cel mai recent prin Hotărârea Curții din 12 martie 2019, Tjebbes și alții (C-221/17, EU:C:2019:189).

Întrebările preliminare

1. Articolul 20 TFUE coroborat cu articolul 7 [din cartă] se opune reglementării unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia cetățenia acestui stat membru se pierde, în principiu, prin efectul legii la împlinirea vârstei de 22 de ani în cazul persoanelor născute în afara teritoriului statului membru respectiv, care nu au locuit niciodată în acest stat membru și care, de asemenea, nu au avut reședința în statul membru respectiv în împrejurări care să indice o legătură strânsă cu acesta, cu consecința că persoanele care nu dețin și cetățenia unui alt stat membru pierd statutul de cetățean al Uniunii și drepturile care decurg din acest statut, ținând seama de faptul că din reglementarea în discuție în litigiul principal rezultă că:

- (a) se prezumă că există o legătură strânsă cu statul membru în special după o perioadă care cumulează un an de ședere în statul membru respectiv;
- (b) în cazul în care o cerere de păstrare a cetățeniei este depusă înainte ca persoana să împlinească vârsta de 22 de ani, se poate obține aprobarea pentru păstrarea cetățeniei statului membru în condiții mai puțin stricte, iar în acest scop autoritățile competente trebuie să examineze consecințele pierderii cetățeniei;
- (c) cetățenia pierdută poate fi redobândită după ce persoana în cauză împlinește vârsta de 22 de ani numai prin naturalizare, care presupune o serie de condiții, printre care și aceea a unei șederi neîntrerupte în statul membru pentru o durată mai lungă, deși perioada de ședere poate fi redusă într-o oarecare măsură pentru foștii resortisanți ai acestui stat membru?

Dispozițiile de drept al Uniunii și jurisprudența invocate

Articolul 20 TFUE

Articolul 7 din cartă

Hotărârea Curții din 12 martie 2019, Tjebbes și alții (C-221/17, EU:C:2019:189), în special punctele 41, 42 și 48 coroborate cu punctele 9 și 22, precum și Hotărârea Curții din 2 martie 2010, Rottmann (C-135/08, EU:C:2010:104)

Dispozițiile de drept internațional invocate

Convenția europeană asupra cetățeniei din 6 noiembrie 1997 (denumită în continuare „Convenția asupra cetățeniei”); articolul 7 alineatul (1) litera (e)

Dispozițiile de drept național invocate

Anterior Hotărârii pronunțate în cauza Tjebbes

Legea consolidată privind cetățenia daneză (Legea consolidată nr. 422 din 7 iunie 2004, denumită în continuare „Legea cetățeniei”). Decizia atacată în litigiul principal a fost adoptată în temeiul normei prevăzute la articolul 8 din Legea cetățeniei, referitoare la pierderea cetățeniei daneze prin efectul legii la vârsta de 22 de ani, care, la data acestei decizii, avea următorul cuprins:

„Articolul 8: *O persoană născută în străinătate care nu a locuit niciodată în Regatul Danemarcei și care nu a avut reședința în această țară în împrejurări care să sugereze o legătură strânsă cu Danemarca pierde cetățenia daneză la împlinirea vârstei de 22 de ani, cu excepția cazului în care ar deveni astfel apatridă. Cu toate acestea, ministrul pentru refugiați, migranți și integrare sau persoana autorizată de ministru în acest sens poate, pe baza unei cereri depuse înainte de această dată, să încuviințeze păstrarea cetățeniei.*”

Din formularea acestei dispoziții rezultă că, la împlinirea vârstei de 22 de ani, resortisanții danezi cu dublă cetățenie care s-au născut în străinătate, care nu au locuit în Danemarca și care nu au avut reședința în Danemarca în împrejurări care să sugereze o legătură cu această țară, pierd cetățenia daneză la împlinirea vârstei de 22 de ani. Cu toate acestea, înainte de împlinirea vârstei de 22 de ani, aceste persoane pot depune o cerere la minister pentru a păstra cetățenia daneză.

Această dispoziție a fost inițial introdusă prin Legea nr. 123 din 18 aprilie 1925. Ea a fost concepută pentru a împiedica transmiterea cetățeniei daneze, din generație în generație, unor persoane din străinătate care nu cunosc Danemarca și nu au nicio legătură cu această țară.

Cererea de păstrare a cetățeniei daneze trebuie să fie formulată în intervalul de vârstă cuprins între 21 și 22 de ani. În ceea ce privește momentul depunerii cererii, ministerul procesează cererile pentru obținerea unui certificat de cetățenie daneză (așa-numita „dovadă a cetățeniei daneze”) indiferent de momentul depunerii cererii și, de asemenea, indiferent dacă cererea este depusă înainte de vârsta de 21 de ani, între 21 și 22 de ani sau după ce persoana a împlinit vârsta de 22 de ani. Conform practicii ministeriale, evaluarea privind păstrarea cetățeniei trebuie să se

facă cât mai aproape posibil de vârsta de 22 de ani, motiv pentru care, de exemplu, cererile depuse înainte de vârsta de 21 de ani pot constitui doar baza unui certificat de cetățenie cu rezervare. Pentru a fi acceptată, însă, cererea trebuie să fie formulată înainte ca persoana în cauză să împlinească vârsta de 22 de ani.

Circulara privind naturalizarea (Circulara nr. 10873 din 13 octombrie 2015 privind naturalizarea, astfel cum a fost modificată prin Circulara nr. 9248 din 16 martie 2016):

În temeiul articolului 44 alineatul (1) din Grundlov (Legea fundamentală sau Constituția), un cetățean străin poate obține cetățenia numai pe cale statutară (naturalizare). Foștii resortisanți danezi care au pierdut cetățenia daneză în temeiul articolului 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei trebuie, prin urmare, să îndeplinească, în principiu, condițiile generale pentru obținerea cetățeniei daneze pe cale statutară (naturalizare), și anume, printre altele, condiții referitoare la șederea pe termen lung, vârstă, caracter, sume datorate autorităților publice, autonomie, ocuparea unui loc de muncă, cunoașterea limbii daneze și a societății, culturii și istoriei daneze. Cu toate acestea, condiția privind reședința poate fi simplificată pentru foștii resortisanți danezi care au pierdut cetățenia daneză în temeiul articolului 8 alineatul (1) și, mai mult, un permis de ședere va fi acordat, la cerere, unui cetățean străin care a deținut anterior cetățenia daneză, cu excepția cazului în care acest drept a fost exclus pe baza unei motivații separate. Comitetul pentru imigrație al Folketing (Parlamentul danez) este cel care decide dacă se poate renunța la condițiile generale privind reședința și dacă cetățenia poate fi redobândită.

Ulterior Hotărârii pronunțate în cauza Tjebbes

Ca urmare a Hotărârii Tjebbes, pronunțată la 12 martie 2019 – adică după adoptarea deciziei din 31 ianuarie 2017, care face obiectul contestației din litigiul principal – ministerul a considerat, într-o notă de informare din 11 octombrie 2019, că era necesar, ca urmare a acestei hotărâri, să fie modificate normele cuprinse în Legea cetățeniei cu privire la pierderea cetățeniei daneze.

Având în vedere cele de mai sus, articolul 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei a fost modificat în versiunea sa actuală prin Legea nr. L 63 din 28 ianuarie 2020 de modificare a Legii privind cetățenia daneză; cu toate acestea, articolul 8 a fost formulat în aceleași condiții cu cele anterioare, unica modificare fiind cea a unui singur pronume (som/der). În schimb, lucrările pregătitoare referitoare la această modificare legislativă din 2020 exprimă o dorință de clarificare, întrucât se prevede în acestea că, la examinarea cererilor de eliberare a unui certificat care atestă păstrarea cetățeniei daneze, ministerul trebuie să ia în considerare o serie de factori suplimentari în vederea efectuării unei examinări individuale a efectelor, în raport cu dreptul Uniunii, ale pierderii cetățeniei daneze și, în consecință, a cetățeniei Uniunii, în special dacă efectele sunt proporționale cu obiectivul pierderii respective (și anume, interesul de a asigura menținerea unei legături autentice între cetățenii danezi și Danemarca). În practică, potrivit ministerului,

Hotărârea pronunțată în cauza Tjebbes implică faptul că, în cadrul examinării cererii unui solicitant pentru obținerea unui certificat care atestă păstrarea cetățeniei daneze, trebuie să se ia în considerare de asemenea factorii care asigură legătura respectivului solicitant cu alte state membre ale Uniunii, de exemplu, dacă pierderea cetățeniei Uniunii ar provoca persoanei în cauză dificultăți în menținerea unei legături familiale sau profesionale într-un(ul) (sau mai multe) stat(e) membru(e), care a fost deja stabilită prin exercitarea de către respectivul cetățean al Uniunii a dreptului la liberă circulație în cadrul Uniunii Europene.

În ceea ce privește menținerea cerinței de la articolul 8, potrivit căreia cererea unei persoane de a păstra cetățenia daneză trebuie să fi fost depusă înainte ca persoana respectivă să împlinească vârsta de 22 de ani, chiar și după pronunțarea Hotărârii din cauza Tjebbes, din proiectul legii de modificare reiese că ministerul este de părere că sistemul danez, care impune ca cererile să fie depuse înainte de împlinirea vârstei de 22 de ani, face posibilă o examinare individuală, astfel cum a solicitat Curtea de Justiție, și că hotărârea respectivă nu pare să impună ca o astfel de examinare să fie posibilă în orice moment. Prin urmare, ministerul consideră că această hotărâre nu se opune menținerii unei norme precum cea prevăzută la articolul 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei care impune cetățenilor danezi născuți în străinătate care nu au locuit niciodată în Danemarca și care nu au avut niciodată reședința în Danemarca în împrejurări care să sugereze o legătură cu Danemarca să depună o cerere înainte de împlinirea vârstei de 22 de ani pentru a-și păstra cetățenia daneză.

Practica națională citată

În ceea ce privește posibilitatea de a i se permite să își păstreze cetățenia, din practica administrativă reiese că, chiar dacă o persoană nu a locuit niciodată în Danemarca, în primul rând, aceasta nu își va pierde cetățenia daneză dacă, înainte de împlinirea vârstei de 22 de ani, și-a avut reședința în Danemarca timp de cel puțin un an. În acest caz, se consideră că persoana în cauză întreține o relație strânsă cu Danemarca în sensul prevăzut de articolul 8 alineatul (1) prima teză. În al doilea rând, perioadele de ședere mai mici de un an nu pot conduce la pierderea cetățeniei daneze în cazul în care șederea respectivă reprezintă expresia unei „legături deosebit de strânse cu Danemarca”. Potrivit lucrărilor pregătitoare, aceasta poate include serviciul militar, frecventarea unui liceu danez din sistemul de stat, stagii de pregătire sau concedii periodice cu o anumită durată. În al treilea rând, în împrejurări în care, în mod normal, cetățenia daneză s-ar pierde în temeiul acestei dispoziții, ministerul poate, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) a doua teză, să acorde o derogare specifică care să permită păstrarea cetățeniei pe baza cererii depuse înainte de vârsta de 22 de ani, care va face subiectul unei decizii de la caz la caz. Această evaluare va acorda o importanță deosebită, în special, cunoașterii limbii daneze de către persoana în cauză, duratei perioadelor de vacanță petrecute în Danemarca și contactelor avute cu Danemarca în general, de exemplu prin corespondența purtată cu rude daneze sau prin contactele cu cercurile daneze din străinătate.

Practica administrativă nu s-a schimbat în urma Hotărârii din cauza Tjebbes, cu toate că, în urma modificării legislative aduse ca urmare a acestei hotărâri, în prezent se efectuează în toate cazurile și o examinare individuală a efectelor pierderii cetățeniei daneze și, prin urmare, a cetățeniei Uniunii, în raport cu dreptul Uniunii, cu condiția ca cererea să fie depusă în intervalul de vârstă cuprins între 21 și 22 de ani.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 X s-a născut la 5 octombrie 1992 în Statele Unite, mama sa fiind cetățean danez, iar tatăl american, și a deținut, de la naștere, cetățenia daneză și cea americană. X are doi frați în Statele Unite, unul dintre aceștia deținând cetățenia daneză, și nu are părinți sau frați în Danemarca.
- 2 La 17 noiembrie 2014, X, care nu a locuit niciodată în Danemarca, a depus la minister, după împlinirea vârstei de 22 de ani, o cerere de păstrare a cetățeniei (naționalității) daneze.
- 3 Pe baza informațiilor cuprinse în cerere, ministerul a stabilit că X a locuit în Danemarca o perioadă de maximum 44 de săptămâni înainte de a împlini vârsta de 22 de ani. X a declarat de asemenea că a locuit în Danemarca timp de cinci săptămâni după împlinirea vârstei de 22 de ani și că în 2015 a fost membră a echipei naționale daneze de baschet feminin. X a arătat de asemenea că în 2005 a petrecut aproximativ trei-patru săptămâni în Franța. Nu există niciun indiciu că, pe lângă cele menționate, X a avut o altă reședință pe teritoriul Uniunii Europene.
- 4 Prin decizia din 31 ianuarie 2017, ministerul a informat că X a pierdut cetățenia daneză la împlinirea vârstei de 22 de ani, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) prima teză din Legea cetățeniei și că nu era posibil să se aplice derogarea prevăzută la articolul 8 alineatul (1) a doua teză din legea menționată, întrucât cererea sa de păstrare a acestei cetățenii fusese depusă după împlinirea vârstei de 22 de ani.
- 5 X a formulat o acțiune împotriva deciziei ministerului prin care solicită anularea acestei decizii și trimiterea cauzei spre judecare.
- 6 În urma modificării Legii cetățeniei la 28 ianuarie 2020 ca urmare a pronunțării Hotărârii în cauza Tjebbes, ministerul a considerat că foștii resortisanți danezi care au împlinit vârsta de 22 de ani la 1 noiembrie 1993 sau ulterior, care au solicitat păstrarea cetățeniei înainte de împlinirea vârstei de 22 de ani și care au primit o decizie prin care li s-a comunicat că își vor pierde cetățenia în temeiul articolului 8 (în forma de la data respectivă) din Legea cetățeniei, în virtutea căreia au pierdut și cetățenia Uniunii, aveau posibilitatea de a solicita reexaminarea cererii lor. Cu toate acestea, X nu a solicitat păstrarea cetățeniei daneze înainte de împlinirea vârstei de 22 de ani și, prin urmare, nu avea posibilitatea, potrivit Ministerul Imigrației și Integrării, să obțină o reexaminare a cazului său și, prin urmare, a deciziei contestate din 31 ianuarie 2017.

Principalele argumente ale părților din procedura principală

- 7 X a susținut că articolul 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei privind pierderea cetățeniei daneze prin efectul legii este contrar articolului 20 TFUE coroborat cu articolul 7 din cartă.
- 8 În susținerea acestui argument, X a afirmat că pierderea cetățeniei în mod automat, fără a face obiectul vreunei excepții, prevăzută de această dispoziție este disproporționată, chiar dacă dispoziția urmărește un scop legitim și obiectiv de menținere a unei legături autentice și de protejare a relației speciale de solidaritate și de bună-credință dintre statul membru și cetățenii săi.
- 9 În temeiul acestei dispoziții, cetățenia daneză pierdută la împlinirea vârstei de 22 de ani nu poate fi redobândită decât în cadrul regimului general de naturalizare.
- 10 Legislația în cauză nu prevede o modalitate ușoară de întrerupere sau de prelungire a termenului după care poate interveni decăderea din drepturi. Cu toate acestea, din Hotărârea Tjebbes rezultă că normele referitoare la pierderea cetățeniei pot fi proporționale numai dacă, precum în hotărârea menționată, acestea sunt corelate cu un acces deosebit de facil la posibilitatea de redobândire a cetățeniei respective, ceea ce legislația daneză nu prevede. Mai mult, în conformitate cu legislația daneză, redobândirea nu are loc *ex tunc*. Posibilitatea de redobândire prevăzută de legislația daneză nu constituie, prin urmare, un acces suficient de facil la redobândirea cetățeniei daneze în măsură să satisfacă cerința de proporționalitate din dreptul Uniunii, astfel cum reiese din Hotărârea Tjebbes.
- 11 Ministerul susține că articolul 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei, referitor la pierderea prin efectul legii a cetățeniei daneze pe motivul lipsei de legături cu Danemarca, nu este contrar articolului 20 TFUE coroborat cu articolul 7 din cartă.
- 12 În susținerea acestui argument, ministerul susține că reglementarea daneză privind pierderea cetățeniei la împlinirea vârstei de 22 de ani se întemeiază pe motive legitime și este proporțională. În cadrul aprecierii caracterului legal și proporțional al normelor daneze, trebuie să se țină seama în mod corespunzător de faptul că statele membre trebuie să dispună de o marjă largă de apreciere atunci când definesc condițiile de dobândire și de pierdere a cetățeniei.
- 13 Aprecierea legalității și proporționalității articolului 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei în cazul persoanelor, precum X, care au împlinit deja vârsta de 22 de ani la momentul depunerii cererii trebuie să se bazeze pe o evaluare de ansamblu a normelor daneze privind pierderea și redobândirea cetățeniei. Legiuitorul danez a considerat că persoanele născute în străinătate care nu au locuit în Danemarca sau nu au avut reședința în Danemarca într-o proporție semnificativă își pierd treptat legăturile de loialitate și de solidaritate și legătura cu Danemarca pe măsură ce înaintează în vârstă și că, prin urmare, prin raportare la aceste persoane, efectuarea unei distincții între situația lor juridică de dinainte și de după împlinirea vârstei de 22 de ani este în mod special proporțională. Dispoziția cuprinsă la articolul 8 stabilește astfel o limită de timp rezonabilă și proporțională la vârsta de 22 de ani

înainte ca pierderea cetățeniei să opereze prin efectul legii în ceea ce le privește pe persoanele care s-au născut și au crescut în străinătate și care nu au avut reședința în Danemarca pe o durată mai îndelungată înainte de vârsta de 22 de ani. O persoană care s-a născut în Danemarca și a dobândit cetățenia daneză la naștere nu intră sub incidența articolului 8 din Legea cetățeniei. Aceasta înseamnă că o astfel de persoană nu poate pierde cetățenia daneză prin efectul legii, chiar dacă a părăsit Danemarca la scurt timp după naștere și, prin urmare, nu a locuit în țară și nici nu a avut reședința acolo timp de cel puțin un an. Proportionalitatea pierderii cetățeniei prin efectul legii pentru persoanele care au împlinit vârsta de 22 de ani trebuie evaluată în lumina normelor mai degrabă simplificate cu privire la păstrarea cetățeniei până la vârsta de 22 de ani.

- 14 Articolul 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei garantează, în general, că persoanele cu cetățenie daneză păstrează un anumit grad de solidaritate și loialitate față de Danemarca și o legătură suficientă cu țara. Acestea sunt recunoscute în Hotărârile Tjebbes și Rottmann ca fiind considerente legitime de care statele membre pot ține cont atunci când apreciază dacă cetățenia națională ar trebui să fie retrasă, cu consecința pierderii simultane a cetățeniei Uniunii. Legitimitatea luării în considerare a unor astfel de factori atunci când se apreciază dacă un cetățean ar trebui să își piardă cetățenia este susținută, de asemenea, de dreptul internațional public [a se vedea articolul 7 alineatul (1) litera (e) din Convenția asupra cetățeniei]. Mai mult, aceste elemente de legitimitate și proporționalitate sunt susținute de faptul că ministrul Imigrației și Integrării poate, pe baza unei evaluări specifice, în urma unei cereri depuse înainte de termenul menționat la articolul 8 alineatul (1) prima teză din Legea cetățeniei, și anume în intervalul de vârstă cuprins între 21 și 22 de ani, să încuviințeze totuși păstrarea cetățeniei.
- 15 În plus, articolul 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei, astfel cum a fost redactat ca urmare a Hotărârii Tjebbes, prevede o examinare individuală a consecințelor pierderii cetățeniei daneze și, în consecință, a cetățeniei Uniunii, în raport cu dreptul UE, pentru persoanele care nu au împlinit vârsta de 22 de ani la momentul depunerii cererii. Astfel, atunci când examinează cererile depuse înainte de vârsta de 22 de ani, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) a doua teză din Legea cetățeniei în versiunea sa actuală, ministerul trebuie să aprecieze, în lumina dreptului Uniunii, dacă efectele pierderii cetățeniei de către solicitant sunt proporționale în raport cu obiectivul acestei pierderi. Această evaluare ia în considerare de asemenea factorii care îl leagă pe solicitant de alte țări ale Uniunii Europene. Aceste norme asigură în special respectarea cerinței prevăzute la punctul 41 din Hotărârea Tjebbes.
- 16 Mai mult, în cadrul aprecierii proporționalității articolului 8 alineatul (1) din Legea cetățeniei, trebuie să se țină seama de faptul că, pentru persoanele care au împlinit vârsta de 22 de ani și care și-au pierdut cetățenia daneză prin efectul legii, este posibil să o redobândească în cazul în care sunt îndeplinite o serie de condiții, printre care se numără cerința de a deține un permis de ședere permanentă și condiții de ședere. Atunci când se prezintă chestiunea în fața Comitetului pentru imigrație al Parlamentului danez pentru a obține avizul acestuia cu privire la

posibilitatea de a renunța la aceste cerințe și la posibilitatea redobândirii, consecințele pierderii pot face obiectul unei evaluări individuale în ceea ce privește posibilitatea de a redobândi cetățenia.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 17 Din prima teză a articolului 8 alineatul (1) din Legea privind cetățenia, în versiunea anterioară și în cea în vigoare în prezent, rezultă că un resortisant danez cu dublă cetățenie care s-a născut în străinătate, care nu a locuit în Danemarca și nu a avut reședința în această țară în împrejurări care să sugereze o legătură strânsă cu Danemarca și care, înainte de împlinirea vârstei de 22 de ani, nu a solicitat păstrarea cetățeniei daneze, pierde această cetățenie la împlinirea vârstei de 22 de ani. În cazul în care persoana în cauză nu este cetățean al unui stat membru al Uniunii, aceasta va pierde, prin urmare, și cetățenia Uniunii.
- 18 După ce o persoană a împlinit vârsta de 22 de ani, cetățenia poate fi redobândită numai în cadrul regimului general de naturalizare.
- 19 În opinia Østre Landsret, sensul Hotărârii pronunțate în cauza Tjebbes (C-221/17), în special al punctelor 41, 42 și 48 coroborate cu punctele 9 și 22 din hotărârea menționată, este unul incert.
- 20 În acest context și având în vedere conținutul Hotărârii pronunțate în cauza Tjebbes, Østre Landsret constată de asemenea că există o astfel de incertitudine în ceea ce privește compatibilitatea cu articolul 20 TFUE coroborat cu articolul 7 din cartă a pierderii în mod automat, fără a face obiectul vreunei excepții, a cetățeniei naționale (și, prin urmare, a cetățeniei Uniunii) care, în temeiul articolului 8 alineatul (1) prima teză din Legea cetățeniei, intervine la împlinirea de către persoana în cauză a vârstei de 22 de ani, coroborată cu dificultatea redobândirii cetățeniei daneze prin naturalizare după împlinirea vârstei de 22 de ani de către persoana respectivă, astfel încât este necesar să se adreseze Curții de Justiție întrebări în această chestiune.
- 21 În calitate de instanță de prim grad de jurisdicție în prezenta cauză, Østre Landsret constată, având în vedere cele de mai sus, că este necesar să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară.